

— Влаго, ти впевнена, що все гаразд? — з підозрою подивився на мене детектив, коли ми приїхали на місце.

Це була та сама траса, де мене збила вантажівка. А, отже, і підвал повинен бути десь тут, у лісі неподалік. До речі, про ліс. Осінь уже брала над ним контроль, через що в більшості дерев лишилися самі голі гілки. Опале листя на землі нагадувало стежину лісових фей.

— Тааак... Звісно, — кивнула я. — Що взагалі може статися, якщо я із детективом? І де Ви кажете зробили цей знімок? — змінила я тему, адже не знала, куди йти.

Втім, статися було чому. На мене чекала зустріч з психологом. Зовсім скоро він приїде і не знайде мене. Питання часу, коли про це дізнається Артур, але в мене вже були підготовлені варіанти відповідей на його можливі запитання. Єн також нічого не знає про мою «втечу». Я не стала його попереджати і насилу вмовила Андрія втекти непомітно. Він спершу вагався, але зрештою погодився.

— Гаразд, — видихнув детектив та пішов вперед. — Ходімо, якщо вже прийшли, — гукнув він мене та вирушив углиб лісу.

Йти довго не довелося. Детектив дуже добре орієнтувався на місцевості. Лише декілька разів зупинився, щоб роззирнутися навколо та перепитати, чи добре я себе почуваю. Можливо, він просто хвилювався щодо мого стану, а можливо, давав мені шанс повернутися додому, поки ще не було запізно. Звісно, кидати свою ідею я не збиралася, а за хвилин дев'ять ми врешті дісталися потрібного місця.

— Щось пригадуєш? — Андрій оглянувся навколо. — Як потрібна допомога, то ти тільки скажи.

Я похитала головою й роззирнулася. Дерев було такі ж, як у спогаді. Якщо я не помилялась, ліворуч має бути підвал, про що я й сказала детективу. Він підійшов до того місця, розкинув листя і...

— Ти впевнена, що це саме те місце? — подивився він на мене з-за спини, потім підвівся і відійшов убік. На тому місці нічого не було.

— Цього не може бути!

Я підбігла до детектива і сама стала розкидати листя в різні боки. Втім, під ними була лише гола земля. Невже підвалу ніколи не існувало? Подібного я навіть не могла уявити. Він точно мав бути! Доказом були мої спогади. Не могли ж вони створитися ні з чого? Саме з цією думкою я почала наполегливіше шукати потрібне місце. Детектив не став мене спиняти, а навіть допоміг, оглядаючи інші ділянки, поки раптово не підбіг до мене, схопивши за праву руку.

— Ти чула це? — запитав він, показавши жестом «тихо», а сам став оглядатись. Втім, нікого, крім нас, я не бачила.

Андрій заступив мене собою і потягнувся до зброї, різко діставши її й прицілившись кудись убік.

— Виходь! — вигукнув він.

— Ой, божечки, — пролунав трішки грубий та водночас м'який голос з-за дерева, звідки вийшов з піднятими руками високий чоловік. Він мав коротке сіре волосся й такого ж кольору довге пальто, а в лівій руці тримав дипломат. — Куди ж тебе занесло, Владо? — оглянувся він навколо. — Артур явно буде розлючений, якщо дізнається про це, — він зробив паузу та пильно подивився на мене своїми сірими очима.

— Владо, ви знайомі? — запитав детектив, не відводячи погляд від незнайомця. Він був готовий у будь-який момент вистрілити, але незнайомця це зовсім не хвилювало. Навпаки він почав впевненіше наближатися до нас.

— Знаєте, Андрію, — очі незнайомця звузились, а голос став більш вороже налаштованим, — Вас можуть не правильно зрозуміти, коли Ви «викрадаєте» дівчину й ведете її в ліс, — розвів він руками та продовжив: — Та звідки вона може мене знати, якщо не додала до контактів, — незнайомиць зробив жалібний голос і навіть прикрив обличчя долонею, дивлячись повз неї на мене. — Я — Марк, психолог від пана Артура для Влади. У нас мав бути сеанс о 12:01. Утім, я очікував подібної поведінки. Тому попросив Артура установити програму, щоб знати про місцеперебування Влади. Я був здивований, коли побачив Вас у лісі.

— Чому тоді було не зателефонувати Владі? Або в поліцію? Невже так переживали, що відразу направилися сюди? — детектив до останнього не довіряв Марку.

— Я їхав до Влади, коли отримав сигнал, що вона покинула дім. Спершу хотів відразу зателефонувати Артуру, але якщо це була ініціатива Влади, тоді Артур не знав би про це. Тому я вирішив поїхати вслід. Точніше назустріч, я ще на початку траси здогадався про ваш маршрут. Звісно, й машину Вашу побачив, номери мені здалися знайомими. Зрештою, я й зустрів вас тут.

— Для чого тоді ховалися за деревом? — продовжив свій допит детектив.

Я була цілком згодна з ним, адже ніякий психолог не став би цього робити. Лише божевільний. Або з додатковими послугами... Артур, напевно, обрав другий варіант...

— Ааа, Ви про це, — куточки губ Марка злегка піднялись, чого не помітив детектив. Це, здається, було адресовано лише мені. — Мені написав Артур. Запитав, чи на місці я. Я спершу відписав йому, а потім Ви вже кричите «Виходь!», ну я і вийшов.

Марк навіть показав чат, де було повідомлення від Артура. Лише після цього детектив заховав зброю. Утім, я залишилась при своїй думці, що все це щонайменше дивно, особливо його ставлення до зброї.

«У нього що, декілька життів, щоб не боятися пістолету?»

— Прошу вибачення, з моєю роботою потрібно до всіх ставитись із підозрою, — вибачився Андрій, заховавши зброю.

— Нічого, я розумію, — відповів тим же Марк. — Це дійсно виглядало «дивно». Якщо ви тут, мабуть, Влада щось пригадала? — він подивився на мене, потім на детектива.

Зрештою, вони обидва повністю зосередилися на мені. Напевно, краще б я знепритомніла, але цього не відбулося. Мовчати було не найкращою ідеєю, тому я відповіла:

— Фрагментами... Я не пам'ятаю точного місця. А підвал... Я гадала, він буде тут, але...

Марк замислився над моїми словами, узявшись рукою за підборіддя й затуливши вказівним пальцем ніс.

— Хм... Це можуть бути окремі спогади, об'єднані в один, — врешті сказав психолог свою думку. — Тобто, скоріш всього ви пробігали десь сповз цього місця, зупинилися, через що добре запам'ятали місцевість. Підвал же міг бути місцем, де Ви довго перебували. Тому спогади й об'єдналися в один. Ми зможемо про це детальніше поговорити на наших сеансах. Якщо ви тут закінчили, то нам краще повертатись, — закінчивши, він підійшов до мене, однак детектив встав перед ним.

— Це вирішувати Владі.

— Усе гаразд, — я обійшла детектива. — Я й справді занадто взялася за це. Буде краще повернутися, адже Єн міг помітити наше зникнення.

— Впевнена? — подивився на мене детектив, кліпнувши очима. Певно, натякав, щоб я відповіла «ні». Однак я цього не зробила.

— Цілком, — кивнула я. — Якби тут був підвал, тоді ми помітили б його, — у відповідь Андрій лише видихнув.

Дорогою до машини мене не покидала думка, що я щось впускаю. Детектив з Марком тим часом обговорювали щось між собою, іноді поглядаючи на мене, наче я була малою дитиною, за якою треба приглядати. Детектив запитав Марка про дипломат, який він тримав у руках. Психолог відкрив портфель. Усередині кейсу були бланки, аркуші, фото, фарби, ручки — різні речі, які з його слів можуть знадобитися під час сеансів. На питання, чому він узяв його з

собою, коли міг залишити в машині, Марк відповів: «Я страшний роззява. Шукав би потім по всій машині, а так він при мені і я точно нічого не загублю!». Раптом я помітила декілька дрібних, але доволі свіжих подряпин на його лівій руці. Вони виглядали дуже підозріло, та я вирішила не виказувати, що звернула на це увагу.

— До речі, — Марк різко зупинився, коли ми майже повернулися до дороги, — Влаго, Ви любите котів? — його сірі очі засіяли.

— Ееее? — протягнула я, не зрозумівши, до чого це. Детектив примружив очі.

— У мене є персидський кіт. Можу наступного разу взяти його з собою. Тільки потрібно бути з ним обережнішим. Інакше усі руки подряпає, — він показав на свою ліву руку.

«Невже він це навмисно? Чи помітив мій погляд і таким чином вирішив виправдатися, але навіщо?»

— Ні, — відповіла я, щоб не затягувати це. — Дякую, можливо іншим разом.

— Гарзд, тоді сідайте, — Марк відчинив двері своєї машини.

Раптом детектив опинився біля нього й зачинив їх назад.

— При всій повазі, буде краще, якщо саме я поверну Владу туди, звідки забрав, — промовив він.

Андрій не приховував своєї недовіри до Марка, але той ніби не помічав цього або прикидався.

— Розумію, але біля будинку Влади вже зібралось чимало журналістів. Вашу машину бачили і до цього, і сьогодні вранці, — Марк наблизився до детектива, ніби загравав із ним. Навіть перейшов на шепіт, однак не настільки тихий, щоб я могла почути його слова: — Дехто взагалі завантажив фото Вашої машини на цьому місті. Буде важко пояснити, чому Ви опинилися разом і що робили. Підуть чутки. Звісно, неправдиві, але...

— Я зрозумів, — детектив промовив це так само, майже шепотом. Будь-кому іншому могло здатися, що вони надто близькі для діалогу. — Тоді довірюсь Вам, але поїду позаду. Біля будинку я поверну в сторону дільниці, якраз залучу увагу журналістів до себе, — запропонував Андрій. Марк погодився і відійшов від машини, дозволивши мені сісти.

— Ось і домовилися. Ми тоді поїхали, — сказав Марк детективу перш сісти в машину, а після повернувся до мене. — Якщо ми вже тут, то почнімо сеанс? — поправивши дзеркало заднього виду, запитав спокійно Марк, наче в цьому нічого не було.

— У машині? Ви ж за кермом!

— А нащо тягнути? Ти все одно не хочеш сеансу і будеш лише рада скоріше все закінчити. Звісно, ми можемо зачекати, поки не приїдемо, але в цьому випадку ми затримаємося і тоді потрібно буде все розповісти твоєму батьку. Однак цього ти не хочеш, тому краще нам почати зараз, чи не так?

«А коли він устиг перейти на «ти»? Це через присутність детектива він говорив на «Ви»?»

— Гаразд, з чого «ТИ» тоді почнеш? — спитала я. Він лише злегка посміхнувся.

— Відкрий дипломат, — вже енергійно і набагато добрішим голосом почав говорити Марк. — Усередині декілька фото. Роздивись їх і скажи, що бачиш.

— Це з тих трюків, де намальовані плями, а люди намагаються в них щось роздивитись, і ти такий: «Це через Ваше минуле...».

— А-ха-ах, ні, — він витер уявну сльозу. — Там дійсно фото. Поки не скажу більше. Цікаво почути, що ти скажеш про них.

«Це справжній психолог чи прикидається?»

Але робити мені було нічого, тому, відкривши дипломат, я побачила п'ять фотографій, обережно покладених у файл. На першому зображенні було нічне місто з висоти пташиного польоту. На другому та третьому було селфі кількох людей в костюмах. Певно, косплеєри. Позаду них, на стіні, була видима частина напису «...клуб настільних ігор...». На другому селфі була зображена я, але без костюма, лише в масці. Якби не моє довге волосся, я б і не впізнала себе. Людей на фото я не пригадувала.

На четвертій світлині було зафіксовано напис «Люблю Івано-Франківськ!». Фото було зроблено на дуже погану камеру, через що роздивитись хоча б щось мені так і не вдалося. Щойно я відклала останню фотографію, Марк спитав у мене, чи впізнала я щось або когось.

— Ні, — похитала я головою. — Останнє взагалі якесь дивне...

— Є таке, — посміхнувся він. — Але невже ти навіть не згадала, що всі ці фото зробила саме ти? — він подивився на мене. Я різко підірвалася.

— Я?! — не повіривши в сказане, я стала з новими силами намагатися щось згадати, але нічого не вийшло. Тільки голова почала трохи боліти.

— Угу, — він кивнув і продовжив говорити, не відводячи погляду від дороги. — Навіть пропускала навчання заради фото. Але гаразд, спробуємо дещо інше.

— Стривай, Марку, звідки ти це все знаєш? Навіть Артур не розповідав мені такого, — з підозрою запитала я й почала оглядатися, намагаючись з'ясувати, куди ми їдемо. Але згадавши, що за нами їде детектив, я розслабилася. Марк нічого не сказав, тільки злегка посміхнувся та скося подивився на мене.

— Частину від Артура, а дещо знайшов сам, через твоїх старих знайомих, в Інтернеті...

— Старих знайомих? — грубо подивилась я на нього.

— Артур і сам багато не знав. Лише те, що ти любила ходити в деякі місця. Орієнтуючись на це, я знайшов тих, хто знав тебе.

— А ти маєш їхні контакти? Я теж хотіла б у них попитати про різне.

— Звісно, — кивнув він. — Після сеансу надішлю їх тобі, а поки розкажи, що ти відчувала при втраті свідомості? Запахи, смаки, звуки? Чи нічого не було?

— А для чого це? — я поглянула на нього спідлоба, але він не помітив цього.

— Для гіпнозу. Не сьогодні, а десь через два-три дні. Завдяки цьому ти зможеш згадати усе швидше. Але, якщо будеш проти, обійдемося без нього.

«Гіпноз? Пам'ятаю я хотіла ним скористатися, але Марку довіряти ще рано. Краще утриматися від цього на деякий час».

Я категорично відмовилася. Психолог нічого не відповів, однак сказав, що, як передумаю, він завжди зможе допомогти.

Решту ж дороги я розповідала про останні спогади й можливі тригери, через які мені вдавалося щось пригадувати. Як і домовлялися, детектив обігнав нас та повернув у сторону. Але зробив це максимально повільно, щоб його усі помітили. Так і відбулося. Відразу декілька машин журналістів поїхали вслід за ним, а ми тим часом змогли заїхати з іншої сторони, щоб не привертати увагу. Лише одна людина чекала на нас там. Це був Єн. Він стояв із суворим виглядом, але побачивши нас, його погляд відразу став нейтральним.

— Я попросив Єна відчинити нам двері. Сказав, що ми будемо на прогулянці в машині, тому не хвилюйся. Можеш поки виходити, а я тим часом знайду, де припаркувати машину.

«А коли він встиг написати Єну?»

Я вирішила, що потім подумаю над цим. Поки ж моя найбільша проблема — це доглядач.

Я вийшла з машини й не встигла зробити ані кроку, як звідкільсь до нас почав бігти молодий хлопчина, а за ним ще один з величезною камерою на плечах.

— Пані Владислава! — викрикував він, розмахуючи руками. — У нас всього декілька запитань до Вас! Зачекайте! — кричали вони мені, відчайдушно біжучи в нашу сторону.

Тільки на середині шляху Єн перешкодив їм дорогу.

— Владо, ходіть всередину, — сказав він, як завжди, спокійно, але з нотками погрози, які були адресовані двом журналістам. Я поспішила виконати його наказ, але наступні вигуки змусили мене зупинитись.

— Це правда, що Ви певним чином причетні до нещодавнього викрадення коштовного каміння?!

У голові з'явився образ підвалу, столу й тих документів із камінням...

— Знімай, хутчіше! — крикнув він напарнику, помітивши мою реакцію, а слідом пролунав ще один голос.

— Аааа, ой!

Бдиць

Здавалося, упало щось важке. Я обернулася на звук і побачила Марка, що притиснув до землі хлопця із камерою. Камера упала в сторону і з тріском розбилась об брущатку.

— Дуже перепрошую! Невдалий день. Випадково спіткнувся об бордюр та не втримався. Ще кіт зранку подряпав. Дуже поспішаю на роботу, вибачте ще раз!

Марк, наче все так і було насправді, побіг далі. Хлопці хотіли наздогнати його, але Єн підіграв і не дав їм рушити вслід за ним.

— Дідько! Камера! Гей, ти! Зачекай!

Однак Марк був уже далеко попереду. Користуючись цією нагодою, я зайшла у двір, а за мною Єн, який зачинив хвіртку.

— Владо, з Вами все добре?

— Так, — хоча насправді з голови не йшли їхні слова. — Чому вони це запитали? — хотіла б я

почути відповідь...

— Не звертайте уваги. Це жовта преса, а їхні запитання не більше, ніж чутки. Саме тому Артур і не хоче Вас поки випускати з дому. Люди бувають жорстокими й скористаються будь-яким способом, щоб втішити себе, — сказав Єн, згадавши щось неприємне. — Ідіть поки до вітальні. Там готовий обід, а я тим часом впущу Марка, — він направився до головного входу і, не обертаючись, запитав: — Сподіваюся, ваша прогулянка була вдалою?

Я хотіла заперечити, однак вчасно зупинила себе. Ще б трохи й набралася проблем. До того ж слова журналіста ніяк не покидали моєї голови. Тому проігнорувавши, Єна я пішла до себе.

Зайшовши в кімнату, я почала розмірковувати. Крадіжка каміння та моя поява — це відбулося в один день. Це й справді підозріло. При такому розкладі детектив мені не зовсім допомагає. Він навіть сказав: «З моєю роботою до всіх потрібно ставитись із підозрою». Якщо слова журналістів правда, тоді я можу довіряти лише самій собі. А Марк? Ні, він дійсно дивний і викликає підозру. І ще цей телефон... Треба буде знайти новий, що принаймні не відстежується.

— Аргрх! Суцільний головний біль, — взялася я за голову.

Я видихнула й пішла до вітальні, де скоріш за все на мене вже чекав Марк.

У вітальні був накритий стіл з малиновим чаєм, біля якого стояла закрита пляшка із нашатирем. Поряд у скляному посуді було печиво та пиріг. Я присіла на диван. За хвилину прийшли Єн із Марком.

— А от і я, — радісно увійшов Марк, немовби нещодавно скоїв справжній подвиг. — Ви як, Владиславо?

«А? Перейшов на «Ви»? Ну нехай... Дивну гру він затіяв».

— Я в порядку. Краще скажіть, як «ВІ», Марку?

— Для зручності буде краще нам перейти на «ти», якщо Ви звісно не проти, — відповів Марк і подивився на Єна. — Єн може нас неправильно зрозуміти, але якщо Вам так подобається... — він смикнув плечима, не приховуючи посмішки, яку могла побачити лише я, та підморгнув оком.

— Бачу, ви добре ладнаєте, — посміхнувся Єн, що було дивно для нього. — Принесу медичні дані Влади, — Єн майже покинув вітальню, але на виході розвернувся. — Ах, мало не забув. Марку. Ви впустили дипломат, коли впали. Я поклав його за диван.

— Ой, точно! — Марк вдарив себе по голові, — а я гадав, де я його залишив, дякую!

— Нема за що. Зараз повернусь.

«Невже він справді настільки роззява?»

— До речі, — узявши дипломат, Марк сів напроти мене, — ті два хлопця не образили Вас? — його до цього завжди веселе та спокійне обличчя трохи спохмурніло. Здавалось, він був готовий убити їх, якщо я цього забажаю.

— Ні, просто змусили замислитися, а що? Підете і впадете на них ще раз чи зробите так? — я взяла одне печиво та розламала його на дві частини, уважно спостерігаючи за реакцією Марка.

Марк склав долоні, підперши підборіддя, та поставив лікті на стіл.

— Хм... Хто знає... — він змовницьки посміхнувся, а потім різко встав, випроставшись. — Аааах! Тоді я й справді упав випадково, хотів загородити камеру, але спіткнувся й упав.

Від різкої зміни емоцій було важко сказати, де він справжній, а де прикидається. Але одне я знала точно: він не жартував. Подібні люди завжди кажуть правду або ховають її за чимось.

— Можливо, — опустила я половину печива в чай. — Я не бачила, але давайте вже скоріше закінчимо. Гадаю, у Вас є інші справи, окрім мене.

Я з'єднала змочену частину печива з іншою, сухою і з'їла. Смак був неперевершений. Це точно професійно приготовлене печиво, а шматочки шоколаду всередині лише підсилювали смак. Потрібно буде запитати Єна, чи це він приготував. Або дізнатися, де він дістав таку смакоту.

— Твоя правда, — дочекавшись, поки я не розплющу очі, сказав Марк, а потім відкрив дипломат і дістав металевий кубик, на якому було сто різних цифр. Він легенько кинув його на стіл. — Тоді почнемо... — дочекавшись, поки куб не зупиниться, він продовжив: — Точніше, доведемо до кінця наш сеанс...

<http://tl.rulate.ru/book/89711/2870653>